

POSUDEK OPONENTA K DISERTAČNÍ PRÁCI

Mgr. Tomáše Ditrycha na téma

ČESKÉ A FRANCOUZSKÉ KONCERNOVÉ PRÁVO

Téma práce

Zvolené téma je velmi aktuální, neboť české koncernové právo bylo v souvislosti s rekodifikací soukromého práva koncipováno zcela nově. Představení francouzského práva je přitom zvláště hodnotné, neboť nová česká úprava se přiklání právě k francouzské koncepci, která posiluje i na evropské úrovni. Zvolené téma tak slibuje analýzu a návrh řešení řady problematických otázek, které s sebou tuzemská úprava koncernového práva přináší.

Cíl práce

Autor si v úvodu práce nevymezil cíl, výzkumnou otázku, o jehož dosažení svou prací usiluje. Zřejmě právě v důsledku této skutečnosti práce vyústila v popis české, resp. francouzské úpravy, kde zbývá jen málo místa na analýzu problematických otázek a dovození závěrů.

Struktura práce

Disertační práce je rozdělena do dvou částí doplněných úvodem a závěrem. První část se věnuje francouzskému koncernovému právu. V jejím rámci autor představuje francouzskou úpravu obsaženou v různých právních předpisech; velký prostor dostává judikatura trestních soudů, které vypracovaly podmínky pro připuštění újmy, je-li v zájmu skupiny společností. Část působí poněkud neukončeně, když autor velmi stručně shrnuje výsledky judikatury a bez dalšího přechází k české úpravě. Druhá část (rozsáhlejší, více jak 2/3 práce) je věnována českému právu. Autor zde přehledně popisuje českou právní úpravu koncernového práva s tím, že jen na několika místech odkazuje na závěry francouzské literatury a judikatury. Ve větším rozsahu však znalosti zjištěné studiem francouzských zdrojů zohledněny nejsou.

Struktura práce není zvolena nevhodně, práci však významně chybí větší propojení obou zpracovávaných úprav, ať již v samostatné části či v rámci analýzy české úpravy. Takto práce pouze představuje dvě úpravy koncernového práva, aniž by – až na výjimky – byly z uvedených zjištění vyvozeny závěry.

Zpracování práce

Základním nedostatkem práce je její popisnost. Té se v případě komparativních prací nelze vyhnout, neměla by nicméně být samoučelná, ale měla by být východiskem pro další analýzu; ta je však v práci obsažena omezeně (např. zhodnocení regulace většinového společníka, s. 80; vymezení mateřské společnosti, s. 86). Hlavní důraz je kladen na popis české úpravy (dlužno dodat, že se jedná o popis přehledný), i v tomto směru se však autor spíše výjimečně pouští do analýzy problematických otázek a často se omezuje na závěr, že odpověď na otázku přinese až judikatura (např. s. 182). Autor tak nedokázal zhodnotit mimořádně zajímavé téma, které si zvolil, neboť práce pro další výklad české úpravy koncernového práva přináší jen málo nového. Základním přínosem tak zůstává popis judikatury francouzských trestních soudů k problematice skupinového zájmu.

Dalším nešvarem práce je opakování již řečeného (např. s. 12 a násl. – informace o skutečnosti, že skupiny společností nejsou ve francouzském právu definovány; s. 126 - opakovaně s odvoláním na francouzské právo definován zájem skupiny apod.). Nadbytečné je také přepisování české právní

úpravy (v případě zahraniční úpravy je to naopak s ohledem na možnou jazykovou nevybavenost čtenáře žádoucí, tedy v tomto směru je postup autora zcela správný).

Práce s literaturou a judikaturou

První část práce zabývající se francouzskou úpravou koncernového práva podává přehledně judikaturu francouzských soudů k dané problematice. Nedostatečné se naproti tomu zdá využití francouzské literatury, díky které by mohlo být dosaženo dalšího rozpracování problematických pojmů. V případě českých zdrojů není v plném rozsahu využita dostupná literatura (např. monografie R. Pelikána: Právní subjektivita, Praha: Wolters Kluwer ČR, 2012).

Vytknout je třeba absenci uvádění zdrojů, se kterou se lze setkat na mnohých místech práce (např. s. 50 – obecné odkazy na autory, převážnou část francouzské doktríny; s. 51 – zmínky o judikatuře bez odkazu na ni; s. 136 – „v odborné literatuře se lze setkat“ bez odkazů apod.). Ostatně počet odkazů (200 poznámek pod čarou na 197 stran práce) je na práci tohoto typu neobvykle nízký. U kolektivních děl není uváděn autor (např. s. 67). V některých případech chybí uvedení strany, odkud byla citace čerpána (např. s. 67, 68).

Jazyková a stylistická úroveň

Z hlediska stylistického je práci třeba hodnotit kladně; nedostatkem je již výše zmíněná mnohomluvnost, kterou se práce na některých místech vyznačuje. Gramatické chyby nejsou v práci obsaženy.

Rušivě působí opakující se „§“ na konci věty (např. s. 86, 87, 93, 94, 98 apod.) a občasně překlepy (např. s. 139, 140, 195).

Otázky k zodpovězení při obhajobě

1. Jak autor hodnotí „spolupůsobení“ německé a francouzské úpravy v českém právu? Považuje tuto koncepci za životaschopnou?
2. Jak autor hodnotí úpravu koncernového práva v European Model Company Act?
3. Jak autor hodnotí povinnost vypracovávat zprávu o vztazích a zpřístupňovat ji veřejnosti?
4. Autor hovoří o možnosti vlivné osoby vyvinut se z povinnosti hradit ovlivněné osobě způsobenou újmu (s. 122, 123). Bude se skutečně jednat o vyvinění?

Závěr

Přes výše uvedené nedostatky doporučuji **disertační práci k obhajobě**.

V Hamburku dne 20. srpna 2015

JUDr. Lucie Josková, Ph.D., LL.M.
oponent disertační práce